

ткові кошти; рекомендувати Державній службі туризму і курортів, розробити програми збереження та використання заповідників України, збереження та використання сакральної архітектури з врахуванням регіональної специфіки та позабюджетних джерел фінансування [4].

Таким чином, подолання проблем культурного туризму повинно посприяти виокремленню індивідуальності країни, її самобутнього виду зі всіма культурно-історичними елементами.

Література

1. Манільська декларація зі світового туризму. Madrid : WTO, 1980. 44с.
2. Музей – центр збереження і презентації історико-культурної спадщини краю [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://museum.kh.ua/academic/sumt_sov-conference/2011/article.html?n=47.
3. Види культурного туризму. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://supertour.in.ua/види-культурного-туризму>.
4. Культурний туризм як інструмент формування національної ідентичності [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://old.niss.gov.ua/monitor/desember08/23.htm>.

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ СПЕЦІАЛЬНОСТІ «КУЛЬТУРОЛОГІЯ» ПІД ЧАС ВИРОБНИЧОЇ ПРАКТИКИ

Наталія Шаповалова

*Канд. філол. наук, доцент
Донецький національний університет
імені Василя Стуса*

Фахова підготовка студентів спеціальності «Культурологія» спрямована на формування у майбутніх культурологів системи знань, умінь і навичок, необхідних для ефективної, креативної, творчої діяльності в сучасному культурному просторі: адміністрування й організації соціокультурної сфери, управління проектною діяльністю (розроблення та реалізації соціокультурних проєктів) з урахуванням специфіки сучасних соціокультурних процесів і нагальних потреб суспільства; застосування ефективних стратегій професійно зорієнтованої комунікації.

Формування загальних і фахових компетентностей студентів спеціальності «Культурологія» систематично здійснюється на міждисциплінарному рівні впродовж усього періоду навчання в рамках передбачених освітніми програмами дисциплін. Освітня програма бакалавра культурології передбачає підготовку до роботи за такими видами професійної діяльності: менеджмент у сфері культури; культурно-дозвіллева діяльність; науково-дослідницька у різних типах науково-дослідних і культурних установ. Навчальний процес

ґрунтується на діалектичній єдності теоретичних і практичних курсів. Невід'ємною складовою освітнього процесу є виробнича практика. Метою даного дослідження є з'ясування значення виробничої практики для забезпечення належного рівня фахової підготовки студентів спеціальності «Культурологія».

Метою виробничої практики майбутніх культурологів є поглиблення й узагальнення теоретичних знань з культурології й суміжних дисциплін, а також формування навичок практичної діяльності у сфері культури. Практична діяльність культуролога характеризується багатоаспектністю, міждисциплінарністю. Труднощі підготовки бакалаврів і магістрів спеціальності «Культурологія» полягають у тому, що зміст і характер їх практичної діяльності, з огляду на складність і багатоаспектність як самого поняття «культура», так і сучасного соціокультурного простору, вимагає обізнаності з широго кола питань, зокрема – основ культурної політики, специфіки функціонування культурно-дозвілевої інфраструктури, методів роботи з різними верствами населення; теорії, історії, соціології культури, педагогіки, психології, мистецтвознавства тощо.

Одним із пріоритетних завдань організації виробничої практики є розширення мережі потенційних баз практики. Базами виробничої практики бакалавра культурології є вітчизняні та зарубіжні заклади культури різних профілів, підприємства будь-якої організаційно-правової форми. Кафедрою української філології і культури проводиться цілеспрямована робота з розширення й урізноманітнення баз виробничої практики, урізноманітнення форм практичної діяльності. Пріори-

тетними напрямками діяльності практикантів культурологів є: культурно-дозвілева, культурно-просвітницька, музейна справа, рекреація, туризм-ологія, екскурсознавство та ін.

Основними завданнями виробничої практики студентів спеціальності «Культурологія» є:

- Поглиблення базових знань теорії й історії культури, розуміння сутності феномена культури, основних понять, термінів, концепцій, методів, необхідних для ефективної роботи у сфері культури.

- Поглиблення знань основних категорій соціокультурного простору, типології закладів культури та специфіки їх функціонування.

- Забезпечення розуміння сучасних соціокультурних процесів; особливостей, видів, форм соціокультурної діяльності.

- Поглиблення знань нормативно-правових засад діяльності у сфері культури.

- Формування навичок ефективної професійно зорієнтованої комунікації в рамках вітчизняного соціокультурного простору й на міжнародному рівні.

- Ознайомлення з технологіями розроблення і впровадження соціокультурних проектів; організації й проведення культурно-мистецьких заходів.

- Формування вмінь і навичок розроблення і впровадження власних соціокультурних проектів; програм та сценаріїв культурно-дозвілевих заходів; туристичних та екскурсійних маршрутів; планування й організації дозвілля людей різних вікових категорій.

Під час виробничої практики у студентів формуються такі вміння:

1. Комунікативні (здатність налагоджувати контакти й ефективно спілкуватися з представниками різних соціальних спільнот: зі споживачами соціально-культурних послуг, науковцями тощо).

2. Інструментальні (здатність застосовувати теоретичні знання на практиці для розв'язання професійних проблем).

3. Аналітичні (здатність сформулювати проблему, розробити план дій, спрямованих на вирішення проблеми, реалізувати план і оцінити результати).

4. Зміцнення професійної самосвідомості (глибоке усвідомлення ролі своєї професії та завдань фахівця, впевненість у правильному виборі професії, професійна повага).

Отже, виробнича практика як одна з найпотужніших складових фахової підготовки майбутніх культурологів потребує подальшої оптимізації з урахуванням специфіки сучасного соціокультурного простору й нагальних потреб сьогодення.

Література

1. Робоча програма виробничої практики. Напрям підготовки 034 «Культурологія» / Донецький національний університет імені Василя Стуса. Вінниця, 2017. 10 с.

АТРАКТИВНІСТЬ І ЕКСПРЕСИВНІСТЬ МУЗЕЙНОГО ПРЕДМЕТА В КОНТЕКСТІ ЕКСКУРСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Богдана Курзанова

*Науковий керівник – к. філол. н., доц. Н. П. Шаповалова
Донецький національний університет
імені Василя Стуса*

У природі й суспільстві існує чимало предметів і об'єктів, які мають наукову, культурну, художню, історичну, меморіальну, загальнолюдську цінність і постають як свідки важливих етапів розвитку природи й духовної самореалізації людства. Музейні предмети – це рухомі об'єкти природи або матеріальний результат людської діяльності, які через свою значущість для музейного використання вилучені із середовища побутування і включені до складу музейного зібрання [3, с.11]. Основними ознаками музейного предмета є інформативність, атрактивність, експресивність.

Мета нашої наукової розвідки полягає у вивченні експонатів Вінницького обласного художнього музею з погляду їх атрактивності й експресивності. Об'єктом дослідження є картина відомого польського живописця Леопольда Горовіца «Портрет Ізабелли Потоцької». Предметом – специфіка виявів атрактивності й експресивності даної картини.

Атрактивність музейного предмета – це його привабливість, здатність привертати увагу; експресивність – здатність викликати почуття, емоції. Оскільки в нашому